

ELEGTÉTEL

GRETCHEN McNEIL

Már a Netflixen és a BBC iPlayeren is megtekinthető!

Bree Deringerben, Olivia Hayesben, Kitty Weiben és Margot Mejjában nincsen semmi közös. Legalábbis szeretnék, ha az elit magániskolájuk tanulói és vezetőisége is ezt gondolná.

A lányoknak különbözőek a céljaik, különbözőek a barátaik, és az életkörülményeik is mások, viszont összeköti őket egy óriási titok: mindannyian tagjai a Ne Légy Dühösnek, egy titkos társaságnak, amely névtelenül áll bosszút az iskola rosszfiúin, a gonoszkodó lányokon és a zsarnok tanárokon.

A legutóbbi célpontjuk azonban holtan végzi, mégpedig úgy, hogy egy vérrel átitatott NLD-kártya van a kezében. A lányoknak szembesülniük kell azzal, hogy nem olyan névtelenek, mint gondolták – és minden jel arra mutat, hogy valakik vagy valaki bosszút forral ellenük.

Miközben a különös csoport tagjai mindent megtesznek, hogy rájöjjenek, ki a gyilkos, olyan titkokat és hazugságokat is felfedeznek, amelyek megrengetik amúgy is törékeny barátságuk alapjait. Ahogy telik az idő, egyre több és több nyom gyűlik össze, és természetesen a rendőrség is vizsgálatot folytat az ügyben. Szép lassan az is kiderül, hogy mindenkinek van veszítenivalója.

NE LÉGY DÜHÖS

GRETCHEN MCNEIL

képzett operaénekes, volt cirkuszi előadó és szinkronszínész, jelenleg pedig író. A Possess című ifjúsági horrorregénye 2011-ben debütált. Következő könyve, a Ten című ifjúsági horror számos toplistán szerepelt, díjat is nyert, és filmes adaptáció is készült belőle The Murder Island címmel. A filmet a Lifetime-on mutatták be 2017-ben. Az Elégtétel és a folytatása, a Get Dirty a BBC/Netflix megbízásából jelent meg sorozat formájában Elégtétel címmel, amelynek premierje 2020-ban volt. McNeil regényei megjelentek kínai, spanyol, török, francia, thai és cseh nyelven.

TUDJ MEG TÖBBET A SOROZATRÓL:

www.gretchenmcneil.com.

www.facebook.com/DreamValogatas

www.facebook.com/DreamKonyvek

„A McNeil által ébresztett feszültség jó eséllyel nem hagyja hidegen az olvasót. Folyamatosan kíváncsi lesz, mi történik ezután.”

PUBLISHERS WEEKLY

„Az Elégtétel profi módon keveri a feszültségkeltést és a sziporkázást, ismételten bizonyítja, hogy Gretchen McNeil a tinédzser thrillerek nagymestere.”

**HEATHER COCKS
ÉS JESSICA MORGAN,
A GO FUG YOURSELF ALAPÍTÓI**

„Ha Hazug csajok társasága-rajongó vagy, akkor biztos állíthatom, hogy imádni fogod az Elégtételt is.”

BUSTLE.COM

„Az események során feltartóztathatatlanul nő a feszültség, ami a függő vég miatt nem oldódik fel, ezért nagyon várja az olvasó a következő kötetet. Lenyűgöző kortárs thriller.”

KIRKUS REVIEWS

„Ez az izgalommal teli regény egész biztos, hogy vonzza majd a széles közönséget, még a vonakodó olvasókat is.”

VOYA

„A mindig szórakoztató Gretchen McNeil forgatókönyv-írói képességgel rendelkezik.”

ALABOOKLIST

*Dream
válogatás*

GRETCHEN McNEIL

ELEGTÉTEL

— részlet —

1. FEJEZET

BREE A DRÓTKERÍTÉSNEK DŐLT, ÉS TENISZÜTŐJÉT LAZÁN fekete Converse cipőjének orrához ütötte újra és újra. – Miért van még mindig testnevelés az iskolában?

John kikapta az ütőt a lány kezéből. – Ez egy politikai összeesküvés, amelynek célja, hogy rendszeres megaláztatással elnyomják az amerikai fiatalokat.

Szorgos teniszezők négyese sietett Bree és John mellett az utolsó üres pályára, és ha nem is különösen pontos, de lelkes ütésekkel kezdték oda-vissza ütni a labdát a háló felett. Bénának tűntek fehér szoknyájukban és tornacipőjükben. Ragyogott rájuk a heves délutáni napfény, miközben úgy szökeltek, mint Maria Sharapova a Grand Slam döntőjében.

– Azt gondolnád – mondta Bree, miközben térdét felhúzta az álláig –, hogy egy olyan divatos előkészítő iskolában, mint amilyen a Bishop DuMaine, valamiféle virtuális tesiórák vannak. Ez a Szilícium-völgy. Nem kellene csúcstechnológiát kapnunk?

Sípszó hallatszott a pálya másik oldaláról. – Deringer! Baggott! – Sampson edző rájuk mutatott az ütőjével. – Nem szüneten vannak.

Bree végigpásztázta a foglalt pályákat. – Mi következik! – kiáltotta, és kissé túlzott lelkesedéssel felemelte a hüvelykujját.

Sampson edző lassan és undorodva rázza a fejét, miközben figyelme az egyik vegyes párosra irányult.

– Ez az iskola első hete, és máris utálom a tesit. – John a földhöz vágta Bree ütőjét. – Apád nem tud minket kihúzni ebből?

Bree felvonta a szemöldökét. – És anyád nem tud?

– Mi haszna, hogy a legjobb barátom apja az állam szenátora, ha nem kapunk semmilyen kiváltságot?

– Mi haszna, ha az iskolatitkár a legjobb barátom anyukája – gúnyolódott Bree –, ha nem kapunk semmilyen kiváltságot?

John végighúzta ujjait feketére festett haján. Ez volt az egyetlen szín, amelyet a Bishop DuMaine szigorú öltözködési szabályzata nem tiltott. – Én legalább nem félek megkérdezni.

– Én sem félek – vágta rá Bree.

– Hát majd fogsz. – John behúzta a nyakát, és rekedtes hangon Yodát kezdte utánozni. – Hát. Majd. Fogsz.

Bree forgatta a szemét. Általában viszonylag szórakoztató volt John eltökélt ragaszkodása, hogy minden alkalomhoz illik egy-egy idézet a *Star Wars*-ból, de ma körülbelül annyira volt szórakoztató, mint egy nemi betegség. Csak a valószínűleg másnap esedékes, meglepetés iskolagyűlésre tudott gondolni.

– Hallottál a holnapi különleges gyűlésről? – kérdezte John váratlanul.

Bree mély levegőt vett. Vajon a fiú olvas a gondolataiban? – Gyűlés lesz holnap? – kérdezett vissza, és megpróbált közömbösnek tűnni.

John bólintott. – Maga Uberti atya hívta össze. Hallottam, ahogy reggel anyámmal beszélt erről az irodában.

Bree elsimította vastag frufruját, és kerülte John tekintetét. – Miért hív össze gyűlést?

– Hát – John szembefordult vele. – Tuti, hogy az NLD-ről lesz szó.

– Az NLD-nek annyi – dörmögött mögöttük egy hang.

Bree kinyújtotta a nyakát, és a drótkerítés túloldalán megpillantotta Rex Cavanaugh-t szárnysegédei, Tyler Brodsky és Kyle Tanner társaságában. Egymás mellett álltak, széles mellkasukon keresztbe tett, farönkszerű karokkal. Mindhárman összeillő, királykék pólót viseltek, rajta 'Maine Men felirattal, valamint a Bishop DuMaine címerével a szívük fölött.

A 'Maine Men részben klub, részben pedig az iskola által szankcionált testőrség volt. Uberti atya hozta létre, válaszul az egész iskolára kiterjedő bosszúcsínyek sorozatára, amelyet egy névtelen, csupán NLD néven ismert csoport követett el. Elképesztően ironikus húzás volt, hogy az öreg U. A. összegyűjtötte az iskola legnagyobb zsarnokait, pozóreit és hataloméhes egomániákusait – ugyanazokat az embereket, akiket az NLD megcélzott – és megbízta őket, hogy leplezzék le a csoport mögött álló tanulókat.

Bree legnagyobb öröme a 'Maine Men kész katasztrófa volt. Az elmúlt másfél évben a következő volt az állás: NLD–6, 'Maine Men–0.

És remélte, hogy így is marad. Legalább még egy napig. – Hallottad, amit mondtam? – ugatta Rex.

Bree hunyorgott a napfényben. – Nem vagy egy kicsit alacsony rohamosztagosnak? – John felhorkant Bree mellett.

– Mi van? – kérdezte Rex.

– Mit akarsz? – kérdezte Bree lassan, jól artikulálva minden szót.

– Az NLD-nek annyi – ismételte meg Rex. Úgy tűnt, ez volt az egyetlen mondanivalója. – Egyszer, s mindenkorra.

– Hát persze – felelte Bree, összehúzott szemekkel. – Mert eddig olyan fantasztikus munkát végeztél.

Rex izzadt arcát a kerítéshez nyomta, olyan közel, hogy Bree egyenként meg tudta különböztetni az ornyergén ékte-lenkedő, eltömődött pórusokat. – Tudjuk, hogy benne vagy, Deringer. Csak várj holnapig! Még az apád sem fog tudni megmenteni.

John egy pillanat alatt talpon volt, majd Bree és a kerítés közé fészkelődött. – Fejezd be, Cavanaugh!

Rex megrázta a drótkerítést: előre és hátra, mint egy ketrecbe zárt gorilla. – Talán te akarsz lenni a következő, Baggott, a Bagzó?

Bree hátravetette a fejét, és gunyoros nevetésben tört ki. – Ha, ha, ha. Mert ez a vicc sosem megy ki a divatból.

– Rex! – Egy szőkésbarna hajú, szörnyen pattanásos fickó közeledett felénk rohamléptekben. Bree még soha nem látta őt azelőtt, de a gyűrődéseiből ítélve a kék 'Maine Men pólóját csak nemrég távolították el a csomagolásából. Egy újonc. – Rex, ezt látnod kell!

– Ki vagy te? – kérdezte Rex, a szemei még mindig Johnra szegeződtek.

– Ronny DeStefano – felelte az új srác.

Rex megrázta a fejét. – Kicsoda?

Ronny zavartan összeráncolta a homlokát. – A múlt héten találkoztunk Jezebel házibuliján.

Rex összeszorította az ajkait, mintha neandervölgyi agyát akarná rábírni, hogy idézze fel az alkoholban úszó buli emlékét. – Új vagy itt?

– Igen – hebegte Ronny. – Van egy közös barátunk, emlékszel? Általános suliból? – nyomatékosan Rexre pillantott. – Mindkettőnknek elég érdekes tapasztalatai voltak velem...

– Ó, igen – vágta rá Rex. – Ronny. Mi a helyzet?

Ronny a focipálya felé biccentett. – Valami gebasz van Creed edzővel. Azt hiszem, neked kellene...

– Na, induljunk! – szakította félbe Rex, majd elviharzott, Tylerrel és Kyle-lal szorosan maga mögött. Ronny kénytelen volt loholni utánuk, mint egy kiskutya.

Bree tekintete Johnra szegeződött. – Van valami ötleted, hogy mégis mi volt ez?

– Nem 'tom. – John a lány feje felett a futballpálya felé nézett, ahol tömeg gyűlt össze. – De van egy olyan érzésem, hogy hamarosan megtudjuk.

Olivia ütővel a kezében kiviharzott a lányöltözőből, és megigazította dizájnertenisruháját.

– Elképesztően áll ez a ruha – közölte Amber, és a lány mellé suhant. – Örülök, hogy nem zavar, hogy a tavalyi szezon ruháit viseled.

– Egyáltalán nem – mondta Olivia. Fél ruhatára használt ruhákból állt, amelyeket Amber a „tavalyi szezon ruháinak” tartott.

Peanut baseballsapkát tett a fejére, és hosszú lófarkát a sapka hátulján keresztül húzta ki. – Kár, hogy Donté kosár-

labdaedzése a tornateremben van – mondta szórakozottan.
– A tenyeredből enne, ha meglátna ebben a ruhában.

Olivia összerezzent. – Miért érdekelné, mit gondolsz Donté?

Peanut szeme tágra nyílt. – Nem azt mondtad a múlt héten, hogy újra össze akarsz jönni velem?

Úgy volt, hogy ez titokban marad, Peanut.

Amber felvonta a szemöldökét. – Liv, édesem. Már beszélünk erről. Valaki...

– Gazdagabbra van szükséged – folytatta Jezebel, lassan feltápáskodva mögöttük. Fehér kapucnis pulcsit húzott húsos vállára, és megrázta a fejét. – *Té szakítottál velem, rémlik?*

Olivia az ajkába harapott. – Ööö, igen.

– Ha megpróbálsz újrakezdeni – tette hozzá Amber –, szánalmasnak fogsz tűnni.

– Nem hiszem el, hogy hétfőig várunk kell, hogy kiderüljön, mi lesz az őszi előadás – mondta Olivia témát váltva. Az utolsó dolog, amit szeretett volna, egy újabb beszélgetés Amberrel Donté Greene-ről. – Megöl a várakozás.

– Nem hiszem el, hogy Mr. Cunningham kihagyja az iskola első hetét – jegyezte meg Jezebel fejcsóválva. – Miféle tanár csinál ilyet?

Amber előhúzott egy fénylő tubust új dizájner teniszruhájának zsebéből, és tükör nélkül kirúzsozta a száját. – Továbbra is Mamet-ra fogadok.

Olivia elmosolyodott. Amber lenne az utolsó ember, akinek belső értesülései vannak a drámatagozatról.

– Bármi is legyen az – mondta Peanut –, lesz benne egy tökéletes szerep számodra, Livvie.

– Sose tudhatod. – Olivia belefésült kezével pixie vágású hajába, és kacagni kezdett. – Lehet, hogy ilyen rövid hajjal fiúszerepet szán nekem.

Jezebel drámaian felsóhajtott.

– Csak te lennél képes leborotválni a hajadat egy szerep kedvéért, majd visszánöveszteni, hogy aztán úgy nézzél ki, mint egy szupermodell.

Olivia mesteri alakítást nyújtott bogaras rákbetegként tavaly tavasszal Vivian Bearing *Fekete angyal* című drámájában. Mr. Cunningham egy kopaszparókat ajánlott fel neki az előadásra, de Olivia mindenkit megdöbbsentett azzal, hogy leborotválta eperszőke fűrtjeit a bemutatóra. Ez olyan döntés volt, amelyet soha nem bánt meg – az összes előadás teltházas volt, és minden este legalább három vastapsot kapott.

– Gondolom, csak várunk kell, és meglátjuk – mondta Amber, és meglengette barna hajzuhataját. – Gyerünk, hölgyeim! Vár a teni...

Elcsuklott a hangja, amikor megpillantott valamit az udvar másik oldalán. Olivia megfordult, és látta, hogy Rex rohamtempóban lépdél az aszfalton. Tyler és Kyle kísérték, meg még valami sovány srác, akit Olivia még soha nem látott körülöttük.

– Szia, bébi! – kiabált Amber Rexre. Oldalra fordult, és kihívóan pózolt az alig takaró ruhájában.

– Ne most! – kiáltotta Rex, és felemelte a tenyerét.

Ambernek leesett az álla, amikor Rex és haverjai kocogni kezdtek. – Mi a fene?

– Mi ez az egész? – kérdezte Peanut.

– Fogalmam sincs. – Olivia szemügyre vette a foci pályára felett elterülő domb tetején gyülekező diákok hatalmas csoportját. Ezalatt Rex és a 'Maine Men-es cimborái elvegyültek a tömegben. Ez nem jelentett jót.

Amber beleszagolt a levegőbe. Mint egy vérrel teli vízben úszó cápa: mérföldekről megérezte a pletykálásra érdemes dráma szagát. Ravaszul mosolygott.

– Azt hiszem, hirtelen sokkal érdekesebb lett a tesióra.

Ha Kitty valaha is kételkedett abban, hogy Creed edzőre ráférne-e, hogy jól megszorongassák, többé nem kellett gyötördnie a kételytől.

– Mozgás, Baranski! – Creed edző kiáltása végigsöpört a minden évszakban használható pályán, ahol Kitty éppen a Bishop DuMaine sulis lány röplabdacsapatát irányította az edzés előtti bemelegítő futás alatt.

A lány megállt egy pillanatra. Alatta diákok sorakoztak a foci pályáig nyúló domboldalon. Kék-arany tornaruhájukba öltözve, kővé dermedve álltak a dombtöltés különböző szintjein. Szemüket a lejtő aljára és Theo Baranski pufók, lihegő alakjára szegezték.

Creed edző a fiú fölé tornyosult, csípőre tette a kezét, és befeszítette a mellizmait, akár egy MMA-harcos. – Egy hete sem kezdődött el az iskola, Baranski, és máris le vagy maradva.

Theo arca céklavörös lett, és csillogott az izzadságtól vagy a könnyektől. Talán mindkettőtől. Felnézett a meredek domboldalra, szemében félelem és szégyen keveréke tükröződött. Mélyen legbelül egy emlék kavargott Kittyben, amely olyan közeli és olyan valóságos volt, hogy hirtelen újra a hatodik osztályban érezte magát, ahol az algebra-előkészítőn olyannyira érthetetlenek voltak számára a számok és a szimbólumok, mintha hieroglifák lennének.

Kitty szorosán behunyta a szemét. A szégyen, hogy nem tudja a helyes választ. A félelem, hogy Ms. Turlow felszólítja...

Hogy lehet, hogy te vagy az egyetlen ázsiai gyerek a bolygón, aki nem jó matematikából?

– Hogy lehet, hogy te vagy az egyetlen gyerek a bolygón – folytatta Creed edző –, aki nem tudja felhúzni a tomporát azon a dombon?

Mika Kitty mögé lépett. – Elég problémája van annak a szegény gyerekeknek anélkül is, hogy Creed mindennap a torkának ugrana.

– Tudom – felelte Kitty csendesen. Theo tavaly tavasszal került át a Bishop DuMaine-be, és Creed edző már az első napon rászállt.

Mika lehúzta a fejpántját, és a helyére simította csinos fekete fürtjeit. – Theo szívrohamot kap, ha még egyszer megpróbál felmenni azon a dombon. Tennünk kellene valamit.

Már tettünk.

Bármennyire is szeretett volna Kitty beavatkozni és segíteni, meg volt kötve a keze. Azt remélte, hogy Creed edző az iskola első hetén elküldi Theót, és elegendő időt hagy az NLD-nek tervük megvalósítására. De nem volt ekkora szerencséje.

– Tudod – mondta Mika vontatottan. – Jól jönne egy asszisztens a röplabdacsapatba. Gondolod, hogy beszélnem kéne az edzővel, hogy tegye be Theót a csapatba?

Kitty elmosolyodott. – Ez egy fantasztikus ötlet.

Hangzavar hullámozott végig a gyülekező tömegen, miközben Amber Stevens vidáman mosolyogva közeledett Theo felé. – Micsoda disznó!

– Nagyszerű – motyogta Mika. – Megérkezett az Első Számú Ribanc.

Amber felemelte a fejét, akár egy királynő, majd belevágott mondandójába. – Mármint legyen egy fikarcnyi önbecsülések. Kerüljétek el a dupla sajtburgert!

– Mozgás! – kiáltotta Creed edző. A gyülekező közönségtől még dühösebb lett. – Nem érdekel, ha beledöglesz. Húzd fel a seggedet arra a dombra!

John Baggott figyelmeztetés nélkül lépett elő a diákok tömegéből. – A fene egye meg! – mondta, és lerohant a dombról.

Margot megállt a dombon, félúton felfelé. Ragadt az izzadságtól, és kényelmetlenül érezte magát túlméretezett pulóverében. Teli szájjal nyelte a levegőt, miközben megpróbálta lenyugtatni magát. A pamutrégek és mikroszálak alatt a szíve hevesen dobogott. Nem a fizikai megerőltetéstől, hanem a felháborodástól, hogy tanúja volt Creed edző legújabb támadásának Theodore Baranski ellen.

– Azt mondtam, mozgás! – dörögte Creed edző. – Mindenki rád vár.

Margot jól tudta, milyen érzés, ha lealacsonyítanak, átérezte, hogy minden szem a fiúra szegeződik, túlsúlyos testét becsmérli, „nagy seggűnek” hívják a bajszuk alatt, és közben hallgatólagosan úgy vélik, a saját hibájából húzott el. Margot ösztönösen megérintette alkarját a pulóvere ujján keresztül. Kétségbeesetten segíteni akart Theónak, de hogyan tehette volna meg anélkül, hogy tönkretenné az NLD tervét?

John Baggott magas, hajlékony alakja váratlanul Creed edző felé indult.

– Elnézést! – mondta könnyed hangon, közben szögletes arca csupa mosoly volt. – Nem akarlak feltartani, de te vagy Theo Baranski?

Margot agya pörögni kezdett. Mit csinált John? Bree miért nem lépett közbe?

Creed edző villámgyorsan megfordult. – Mit akarsz, Baggott?

John hideg nyugalommal pillantott Creed edzőre. – Az irodából jöttem – válaszolta, még mindig mosolyogva. – Uberti atya megkért, hogy hozzam el Theót a tornaóráról. Valami vészhelyzet van.

Messzemenőig nevetséges, már-már abszurdum volt a felvetés, hogy Uberti atya személyesen kért megbízást John Baggott-tól. Ám – hacsak nem hívja Johnnt hazugnak – nem maradt sok választása Creed edzőnek.

– Vészhelyzet – ismételte el Creed edző.

– Igen – felelte John nyájas vigyorral. Megveregette Theo vállát. – Sietnünk kellene.

Creed edző undorodva rázta a fejét, ahogy John felvezette Theót a dombra. – Szánalmas vagy, Baranski – kiáltotta. – Te is, Baggott. Egyikőtökkel sem végeztem még.

Margot még sokáig állt egy helyben, földbe gyökerezett lábbal, miután Creed edző végigsöpört a pályán, és a hatodik órai tesióra a megszokott medrében zajlott tovább. Pár pillanatba telt, mire rájött, hogy a domboldal tetején még mindig három alak rajzolódik ki a fényes délutáni napsütésben: Kitty Weié, Bree Deringeré és Olivia Hayesé.

Egymásra néztek, mintha mindannyian ugyanarra gondolnának. Egy órával ezelőtt még senki sem lett volna egyértelmű gyanúsított egy Creed edző elleni bosszúhadjárat kapcsán. Ám perpillanat Bree legjobb barátja lenne Uberti

atya listájának élén. Kényelmetlenül közel állt egy valódi NLD-taghoz. Lefújják vagy sem?

Minden szempár Kittyre szegeződött. Ő tudta, mit kell tenni.

Habozás nélkül húzta el kezét a mellkasa előtt, a bal válláról a jobb vállára tette, megadta a jelet, majd leeresztette a karját, és elsuhant.

Margot lassan kifújta a levegőt. Az üzenet egyértelmű volt: indulhat a Creed edző elleni tervük.

2. FEJEZET

MARGOT BAL MUTATÓUJJÁNAK KERÉK KÖRMÉT RÁGVA lépett be a tornaterembe, a pénteki gyűlésre. A politológia előkészítőn megjelent diáksereggel karöltve érkezett. Már nem hallotta a tanulók fecsegésének háttérzaját, amelyet időnként gumitalpak nyikorgása szakított félbe a fényesre csiszolt juharpadlón, mert végighullámozott rajta az idegesség. Majd kiugrott a bőréből – mintha az első küldetése lett volna ez az NLD-vel, és nem a hetedik –, valamint minden önuralmára szüksége volt ahhoz, hogy ne meneküljön el szélesebben, és könyörögjön a szüleinek, hogy másnap reggeltől írassák át a helyi állami középiskolába.

Higgadj le!

Margot pontosan tudta, mibe keveredett, amikor beleegyezett, hogy csatlakozik a Ne Légy Dühös-höz Élénken emlékezett a pillanatra, mintha a csaknem két év helyett csupán két óra telt volna el. Az elsőéves hittanórán Kitty, Margot, Bree és Olivia véletlenszerűen kerültek egy csoportba egy közösségi szolgálati projektben. Tulajdonképpen semmi közös nem volt négyükben: nem voltak közös barát-

taik, sem pedig közös érdeklődési körük. De amikor eljött az ideje, hogy a projekthez egy jótékonyági programot válasszanak, mind a négyen ugyanazt választották: egy iskolai erőszak elleni tudatossággal foglalkozó csoportot.

Nem volt ebben semmi meglepő. Óriási különbség volt a Bishop DuMaine gazdag és ösztöndíjas tanulói között, a kiváltságosok és a nélkülözők között. Burjánzott a kegyetlenkedés. A gazdagok megszegényítették a szegényebb diákokat, öltözői verekedések és ebédidő alatti razziaák keserítették meg a diákok életét. És Uberti atya szemet hunyt mindezek felett. Csak a magas teszteredmények és az atlétikai bajnokságok érdekelték, amelyek mind növelték a diákok esélyeit az egyetemi felvételen.

Szóval egy délutáni tanulmányi ülésen, amikor a beszélgetés a legutóbbi iskolai incidens felé terelődött, és Kitty félig tréfásan megjegyezte, hogy a saját fegyverükkel kellene visszavágni a futballválogatottnak, Margot – aki elsőkézből tapasztalta meg, milyen az, amikor az igazgatás megengedi, hogy az erőszakoskodók ellenőrzés nélkül vegyék át az uralmat – egyetértett. Megalakult az NLD.

Ennek ellenére a teendők miatt kialakult stressz áldozatokat követelt. Margot szorosan behunyta a szemét, és összeszorított fogain keresztül lassan és némán vette a levegőt. *Emlékezz, mit mondott Dr. Tournay: a pánik egy lelkiállapot – csitítsd el az elmédet, csendesítsd el a pánikot!*

Elindult a lelátók felé; tapintható volt az izgalom a tornateremben, amitől a lány még idegesebb lett. Emlékeztetnie kellett rá magát, hogy valami fontos dologra készül. Nem tudott visszamenni az időben, és semmissé tenni a rémálmot, amit az általános iskolában átélt, de most *tehetett* azért, hogy senki másnak ne kelljen ugyanazt a zaklatást elviselnie, vagy

ugyanazt a kétségbeesett döntést meghoznia, amelyet ő négy évvel korábban meghozott.

Épp amikor az idegei kezdtek megnyugodni, nekilökődött valami nehéz dolog hátulról, és kibillentette az egyensúlyából. Tátva maradt a szája látván, hogy hátizsákja az ütközés erejétől elrepül, majd olyan hevesen csapódik a kosárlabdapálya padlójára, hogy elszakad a csatja, és szanaszét gurul a teljes tartalma.

Támadója sarkon fordult, és dühösen földhöz vágta saját, nagyjából üres hátizsákját, amely Margot táskája mellett landolt. Rex Cavanaugh.

– Mi a fene, gólya? – ordított Rex. – Figyelj oda, hogy mit csinálsz!

Margot lenyelte a nyelve hegyén levő harapós visszavágást, miközben a hátizsákja szétszóródott tartalmát bámulta a tornaterem padlóján. A távirányító! Térdre rogyott, eszeveszetten szedegette a holmiját. Ha a távirányító megsérült vagy elveszett, a küldetés kudarcot vall.

Rex felkapta a táskáját a padlóról, Margot mellől. – Nagyszerű modor. Még egy „sajnálomot” sem tudsz mondani. Idióta.

Tollak, összefűzetlen papírok, füzetek. De a távirányító sehol. Margot megragadta a táskáját. Feltépte a tépőzárak zsebeket és sok-sok rekeszt kicipzározott, miközben a tenyérnyi távkapcsoló után kutatott. *Légy szí, legyél ott!*

A laptoptartó rekesz belsejében megérintették ujjai az ép és sértetlen műanyag távirányítót. Felsőhajtott. A vészhelyzet elhárult.

A hangszórók recsegték, ahogy az épületvezető beállította a mikrofont. A gyűlés hamarosan elkezdődött.

A majdnem bekövetkezett távkapcsoló-katasztrófa felvértezte Margot-t. Utolérte az osztályát, és szorgalmasan mene-

telt a lelátók sora felé, kezében szorosan fogva a távirányítót. Nem merete végigpásztázni a tornatermet, hogy megtalálja Breet és Olivíát, de rögtön észrevette Kittyt egy padon az első sorban, Mika Jones mellett. Kitty meglehetősen nyugodtnak és összeszedettnek tűnt. Egyszerű öltözetet viselt: farmer és kék-fehér Bishop DuMaine futódzseki volt rajta, hosszú, fekete haja szoros lófarokba volt kötve, amely jobbra-balra himbálózott, mialatt súgott valamit Mikának. Margot azon tűnődött, vajon Kitty valóban ennyire nyugodtnak érzi-e magát, vagy mindez csupán színjáték.

Az oldalsó ajtó kinyílt, és Uberti atya belépett az edzőterembe. Az iskola alacsony és izmos igazgatója gondosan ápolt volt, mint mindig. Őszbe vegyült bajusza és Van Dyke-szakálla frissen volt nyírva, sötét – Margot viszonylag biztos volt benne, hogy festett – haját jókora adag hajzselével állította be. Gyorsan mozgott; a fekete csuklya, amelyet hosszú reverendája felett viselt, a vállát csapdosta, és cingulumjának, papi övének bojtjai előre-hátra lengtek léptei hevesességétől. Egész viselkedése pökhendi volt, és mielőtt elért volna a terem közepéig, Margot rájött, miért.

Két Menlo Park-i rendőr követte őt a tornaterembe.

Margot pánikja egy pillanat alatt visszatért. Legmerészebb elképzeléseiben sem számított a bűnüldöző szervek beavatkozására.

Mi történne, ha elkapnák őket? Letartóztatnák, vagy ami még rosszabb: kirúgnák az iskolából. Minden esélyét elvesztené, hogy bekerüljön a Harvardra vagy a Yale-re. És a szülei... A szülei megölnék.

Margot idegességében a jobb lábával úgy dobogott a lelátón, hogy biztos volt benne, az egész sor érzi annak utózengeit. Pulóverujján keresztül megfogta a térdét, és megpróbálta

behódolásra bírni, de a szíve fékezhetetlenül kalapált, felső ajka már nedves volt a veritéktől. Pánikroham három... kettő... egy...

– Jól vagy? – kérdezte egy hang, közel a füléhez.

Margot száján egy visszafogott sikoly bukott ki, ahogy megfordult a padon, és egy fiúval találta szembe magát. Orra szinte súrolta a fiú állát.

– Jól vagy? – ismételte meg a kérdést.

Margot szólásra nyitotta a száját, de pillanatnyilag nem volt birtokában a racionális gondolkodás képességének. Csak annyit tehetett, hogy bámulta a legszebb arcot, amelyet valaha látott.

Nem mintha valami különösen egyedi lett volna a srác vonásaiban. Haja jellegzetes kaliforniai szőke volt – a Nap sötét árnyalatokkal csíkozta be. Bőre napbarnított volt, széles, izmos válla arra engedett következtetni, hogy szívesen tölti a hétvégéit Santa Cruzban szörfdeszakázással. De a srác bizarr mosolyától és arcszeszének fűszeres illatától Margot szíve ismét hatalmasat dobbant a mellkasában.

– Bocsáss meg! – mondta, száján apró mosollyal, amely kissé balra görbült, mint egy egyensúlyát veszített hajó. – Nem akartalak megijeszteni.

– Nem ijesztettél meg – kényszerítette rá magát Margot a válaszra.

– Ó! – A fiú zavartan összehúzta a szemöldökét. – Jól van. Én csak... Úgy tűnt, hogy megijesztettelek.

A fenébe, Margot. Próbálj már meg nem úgy beszélni, mint egy barom. – Úgy értem – kezdte a lány –, csak gondolkoztam. Az órákon. Írnom kell egy hosszú beadandót.

– Az iskola harmadik napján?

– Ööö, igen – zagyválta Margot. – Ez egy fakultáció. A Stanford 16-ban. Ott járt az eszem. Ezért voltam feszült. Nincs más oka. – *Istenem, fogd már be!*

A fiú pislogott párat, majd ismét elmosolyodott, jobbra billentette a fejét, mintha ellensúlyozni, kompenzálni próbálná az iménti hamiskás mosolyát. – Logan Blaine vagyok – mondta egyszerűen. – Új vagyok itt.

– M-Margot – mondta a lány, és úgy belegabalyodott a saját nevébe, mint egy féleszű. – Margot Mejia.

– Örülök, hogy megismertelek, Margot.

Margot épp válaszolni készült, amikor nevetésáradat hullámmozott végig az edzőtermen. Creed edző az egyik legfelső lelátón állt, és megvetően végigmérte Theo Baranski kerek arcát.

– Baranski! – ugatott Creed edző a kelleténél hangosabban. – Miért nem vagy a helyeden? – Nagy ívben végigmutatott karjával az edzőtermen. – Az egész iskola rád vár, hogy elkezdhesse ezt a gyűlést. Szeretnéd elmondani nekünk, miért találsz ilyen nehezen ülőhelyet?

– Én... – Theo lenézett a padra. Volt egy aprócska hely a végén, talán elegendő hely egy negyedik osztályosnak, hogy a fél fenekét be tudja préselni, de Theo se vékony nem volt, se pedig negyedik osztályos. Margot meglapult, várva Creed edző elkerülhetetlen bántalmazó húzásaira, de a tegnapi naptól eltérően Theo megmenekült a megaláztatástól. Egy elsőéves lány felállt a pad végén, és átült a mögötte levő sorba, elég helyet hagyva Theónak, hogy leüljön.

– Egy lány mentett meg – jegyezte meg nevetve Creed edző. – Milyen szomorú.

Logan előrehajolt, ajkai közel kerültek Margot füléhez. – Mindig ekkora seggfej?

– Creed edző?

– Aha. Ez a fickó megérdemelne egy nyilvános korbácsolást.

Margot Loganre pillantott, majd Uberti atyára, ahogy az a mikrofonhoz közeledett. Még jobban megszorította a távirányítót.

– Igen – mondta halkán. – Megérdemelne.

3. FEJEZET

BREE FIGYELTE, AHOGY UBERTI ATYA VÉGIGHÚZZA UJJAI között fekete övének bojtjait, hagyva, hogy bal lábához csapódjanak. – Mindenki foglaljon helyet.

Azonnal elcsendesedett a tornaterem. Senki nem sutogott, senki nem nevetett. Még John is teljesen csendben maradt; a tekintete, mint mindenki másé, a mikrofonra szegeződött.

– Köszönöm – mondta Uberti atya egy csepp őszinteség nélkül. Szokatlanul erőszakosan köszörülte meg a torkát, mintha engedetlenségért büntetné a hangszálait. – Azért hívtam össze ezt a gyűlést, hogy felhívjam a figyelmet egy veszélyre, amely beférkőzött iskolánk szívébe.

Szünetet tartott, és kezét a nyakában lógó keresztre helyezte, mintha a neki okozott különleges fájdalmat akarná közvetíteni. Bree harcolt a késztetéssel, hogy a saját ölébe hányjon.

– Szeretnénk ezt a tanévet jó érzéssel elkezdni: mentesülve az NLD néven ismert anonim diák vagy diákcsoport fenyegetésétől.

Csend. Bree döbönt morajlásra számított, de láthatóan a gyűlés tárgya körülbelül annyira volt váratlan, mint Elton John coming outolása.

– Szükségünk van a segítségetekre – folytatta Uberti atya – ahhoz, hogy megfékezzük az NLD-t. És az információitokra is. Ma itt van velünk Callahan őrmester a Menlo Park-i Rendőrkapitányságról, hogy megvitassuk a csoport illegális... – ismét szünetet tartott, hogy külön hangsúlyt kapjon a szó – ismétlem, *illegális* cselekedeteit.

Bree eltakarta száját a kezével, hogy elrejtse mosolyát, ahogy Callahan őrmester a mikrofonhoz lépett. Annyira szerette a veszélyes elemeket minden egyes NLD-küldetésben, hogy általában önként jelentkezett azokra a munkákra, amelyekkel bajba kerülhet. Ilyen volt például, amikor egy hétvégén betört az iskola tornatermébe, hogy be nem vizsgált videólejátszó eszközt telepítsen a konferenciaterembe. Bizonyos szempontból szinte azt kívánta, bárcsak elkapnák. Tuti, hogy feldühítené az apját, ha kicsapnák őt a Bishop DuMaine-ből. És ha apja valóra is váltaná gyakran ismételt fenyegetését, hogy egy keleti zárdaiskolába küldi a lányát, akkor is megérné látni, ahogy rosszálló arca elkékül tehetetlen dühében.

– Jó reggelt kívánok! – Callahan őrmester hangja metsző és figyelmet parancsoló volt. – Uberti atya kérésére a Menlo Park-i Rendőrség forródrótot indított be, amelyen névtelenül jelenthetik be a betelefonálók az NLD tagjaira adott tippjeiket. Kérjük, hogy tartsák nyitva a szemüket és fülüket. Bármilyen nyom, bármennyire is jelentéktelennek tűnik, elvezethet a lehetséges gyanúsítottakhoz.

John Bree vállán pihentette az állát. – Úgy hangzik, mint egy boszorkányüldözés – suttogetta.

Igen, és én vagyok a boszorkány.

– Köszönöm, Callahan őrmester! – Uberti atya kezét rázott vele, majd még egyszer megszólította a diákokat. – Reméljük, ezek a lépések elvezetnek azon elkövetők letartóztatásához, akiknek a tanítványaink ellen irányuló rosszindulatú támadásai az elmúlt három félévben megkeserítették a Bishop DuMaine életét.

Rosszindulatú? Bree lehunyta a szemét, hogy ne forgassa őket. Uberti atya magasról tett az iskolában folytatott rosszindulatú kegyetlenkedésekre. És ha ő nem tett semmit, a Ne Légy Dühös tett.

– Most pedig szólítom Kitty Weit, a diákönkormányzat alelnökét, hogy bemutasson egy rövid prezentációt, amelyet a vezetési ismeretek óra tanulói készítettek.

Kitty tizenöt centivel magasabb volt, mint Uberti atya, úgyhogy vissza kellett hajtania a mikrofont, és előre kellett hajolnia, hogy elérje. – Jó reggelt, DuMaine hercegsége! – Széles mosoly jelent meg arcán, a hangja nyugodt volt. – Valljuk be, mindannyian irigykedünk egy kicsit az NLD-re.

A tornateremben sustorgás hallatszott. Bree számára úgy hangzott, mintha a Bishop DuMaine tanulói egyetértettek volna.

– De biztosak akarunk lenni abban, hogy az iskolánk biztonságos, gondoskodó környezet mindenki számára – folytatta Kitty. – Összeállítottunk tehát egy rövid videót arról, mit tehetünk, hogy tiszteletben tartsuk és megvédjük a Bishop DuMaine nevét.

Kitty kihúzta magát. Gyorsan és hanyagul egy nem létező hajszálat húzott a jobb füle mögé. Ártatlan mozdulat volt,

az iskolában minden lány vagy tucatszor csinálta naponta, észrevétlenül.

Ez volt a jel, amelyre Bree várt.

Kitty elmosolyodott. – Remélem, tetszeni fog a kis prezentációnk – mondta a lány, és hátrébb lépett a mikrofontól.

Kitty a szeme sarkából figyelte Uberti atyát, ahogy egy túlméretezett távirányítót húz elő reverendája mélyéből, és a szemközti fal teteje közelében lévő kis ablakra irányítja. Zümmögve elindult a konferenciateremben lévő videolejátszó, és a lány feje feletti képernyőre egy világos, tíz méter magas képet vetített a Bishop DuMaine logójáról.

Háttérzene szólt, miközben be- és kiúsztak a fotómontázsok, amelyek mindenféle alakú, méretű és színű diákat ábrázoltak nevetve és pózolván és a kinti zárt udvaron ebédelve. Olyan tinédzserekről szóló utópia volt ez, amelyet a felnőttek elképzelték a gyerekeiknek, akik mind tökéletesen megértőek, együttműködőek és kedvesek. Ez volt a modern középiskola illúziója a szülők számára. Csak a Bishop DuMaine tanulói ismerték az igazságot. A középiskola ördögi hely volt.

A zene elhalkult, és egy lány hang szólalt meg. – A Bishop DuMaine-nél egy család vagyunk. Egy csapat, amely együtt dolgozik iskolánk és mindenki érdekében.

Kitty szíve a torkában dobogott. Lefagyott a képernyő, majd vibrálni kezdett, ahogy a Bree által hétvégén telepített lejátszó átvette az irányítást.

Beváltotta az ígéretet: Margot technikája tökéletesen működött.

Új kép bukkant fel a képernyőn: hálósoba, rendetlen és elhanyagolt. Egy izmos kar előrántott egy széket, és Creed edző természetes alakja lehuppant a kamera elé.

– Richard Creed vagyok – mondta, és a legjobb szarrágó vigyora kiült az arcára. – De szólíts csak Dicknek! – A szűkeségnél két mérettel kisebb atlétatrikót viselt, széles karjai pedig úgy festettek, mintha dézsányi babaolajjal kente volna be őket. Hüvelykujjával a mellkasára bökött. – És azért jöttem – szünetet tartott, majd a kamerába mutatott –, hogy közöljek három indokot, amiért én fogom megnyerni az *Amerika Következő Fitnessmodellje* versenyt.

– Úristen! – Creed edző üvöltése áthatolt a zsúfolt tornaterem csendjén. Kitty nem látta a tanárt, csupán az össznépi hangzavart hallotta, amely az edző lefelé dübörgő lépteit követte.

Uberti atya durván vállon ragadta Kittyt. – Mi történik? – sziszegte. – Mi ez?

Kitty ránézett, és kétségbeesetten azt kívánta, bárcsak jutott volna neki is egy csöppnyi Olivia színészi képességeiből. – Fogalmam sincs – felelte, és megpróbált teljesen zavartnak tűnni. – Elindult a videó, és aztán... – Engedte, hogy a hangja elhalkuljon, és tekintete visszatért a képernyőre.

A videó ugró vágással a díszesen faragott íróasztal mögött ülő Creed edző következő jelenetéhez ugrott. Mögötte padlótól mennyezetig érő könyvespolcok szegélyezték egy nagy ablak mindkét oldalát. A nyitott redőnyökön át rá lehetett látni a Bishop DuMaine Előkészítő Iskola napsütötte előkertjére.

Az egész tornaterem egyként szisszent fel. Mindenki felismerte a látképet.

– Az irodám? – mordult fel Uberti atya.

– Az első ok – mondta Creed edző, és a mögötte lévő könyvespolcok felé intett. – Nemcsak fitnessguru vagyok, hanem akadémikus is. – Hátradőlt Uberti atya bórszékében,

és felrakta tornacipős lábát az íróasztalra, közvetlenül a pápa bekeretezett fényképe mellé. – Ez okosabbá tesz egy átlagos modellnél, anélkül, hogy az eszemért feláldoznám szépségemet.

– Seggfej! – kiáltotta valaki.

A következő jelenet egy egész alakos képet mutatott be Creed edzőről, amint egy húzódkodórúdról csüng lefelé. A szűk, ujjatlan felsőn kívül egy 1975 körül gyártott, arany-szegélyes, kék rövidnadrágot is viselt. Olyan ízléstelenül rövid volt, hogy Kitty attól rettegett, a belátást engedő lyukon keresztül kikandikálhat a férfiasága, miközben felhúzza magát a rúdon. – Negyvenkilenc – számolt a férfi fáradságtól morgó hangon.

A közönség nevetésben tört ki.

– Kapcsold ki! – ordította Creed edző. Keresztülvágott a kosárpályán, és kitepte Uberti atya kezéből a távvezérlőt. A gépház felé rohant, és az ablak felé irányította a használhatatlan eszközt. – Működj, te rohadék! Működj!

A videón Creed edző nekifeszült egy újabb húzódkodásnak. – Ötven.

Hagyta, hogy teste a földre huppanjon.

– A második ok: ötven húzódkodás – lihegte. – Egy minden évemért. Dick Creed a korral csak még jobb lesz. – Creed edző testépítő pózba vágta magát. – Tetszik, mi?

A hahotázás teljes káosszal fenyegetett. Uberti atya kezébe vette a mikrofont. – Mr. Phillips – mondta. – Nyissa ki a konferenciatermet! Most azonnal!

A létesítményvezető már az ajtóban volt, és eszeveszetten kereste kulcsosomóján a megfelelő kulcsot. Kitty mosolygott magában. Nem volt ott. Olivia ellopta a konferenciaterem kulcsát, és Bree megszabadult tőle a videolejátszó telepí-

tése után. Néhány másodperc múlva Mr. Phillips kirohant a teremből, valószínűleg azért, hogy elhozza a másolatot.

Creed edző a földhöz vágta a távirányítót, és a bezárt ajtóhoz rohant, húsos kezével lenyomta a kilincset. – Valaki nyissa ki ezt a kibaszott ajtót!

A képernyő ismét új jelenetre váltott, a terem elcsendesedett. Az összes tanuló és a fél tanári kar várakozással ült a helyén. Az új környezet egy kerti medence volt. Borús nap volt, de a szürke ködfelhő nem állt útjába a valóság-how-jelölt Dick Creednek. Egy strandtörülközőn heverészett a vízparton, kék trikóját és rövidnadrágját úszónadrágra cserélte. Öregedő, túlnapoztatott bőre ernyedten lógott testén, hasa pedig egy leeresztett léggömbre hasonlított, egyszerre volt feszes és petyhüdt. Ez Kirk kapitányra emlékeztette Kittyt a régi *Star Trek* epizódokból, amelyeket apja annyira szeretett.

– A harmadik ok. – Felhúzta a bal szemöldökét. – Valljuk be, hogy Dick Creed egy szexi férfiisten. A hölgyek imádják, nem tudnak betelni vele, és minden héten még többet akarnak majd belőle, garantálom. – Felvett egy pohár habzó bort, és koccintott vele a kamera felé. – Okos, erős és szexi. Dick Creed mindhárom egyben, és még annál is több. Nem gondolják, hogy megérdemel egy meghallgatást? – Kacsintott, és hirtelen elsötétült a képernyő.

Senki sem mozdult. A tornaterem kollektíven visszatarotta lélegzetét. Uberti atya abbahagyta a Mr. Phillips utáni üvöltözést. Megfagyott az állkapcsa beszéd közben, és még Creed edző is abbahagyta a dörömbölést a konferenciaterem ajtaján, amikor egy zárókép csorgott be a képernyőre.

Fekete betűk fehér háttéren, összetéveszthetetlenül egyedi betűtípussal, amely úgy nézett ki, mintha egy régi írógéppel írták volna.

Az NLD ajánlásával

4. FEJEZET

MARGOT-NAK AZ EGÉSZ NAPJÁBA TELLETT, HOGY A GYŰlés után megnyugtassa az idegeit. Az első óra hátralévő részében végig remegett a keze, és a szíve hevesen kalapált, amikor a hatodik órában tartott tesióra végén megszólalt a csengő.

Általában nem a nyilvános megaláztatásról szóltak az NLD küldetései, hanem inkább a hatalmasok és az elnyomottak erőviszonyainak kiegyenlítéséről, de Creed edző különleges eset volt. Margot kissé félt attól, hogy Creednek elpattan egy ér az agyában, és ott helyben, a kosárlabdapálya közepén sztrókot kap, ami egy gyilkosság bűnrészesévé tenné a lányt. De Theo arckifejezése mindent megért. Margot elégedetten figyelte, ahogy mosolyog, eleinte tétován és bizonytalanul, majd – ahogy ment a film – láthatóan egyre magabiztosabban, végül pedig egész lénye sugárzott. Egy ponton a két sorral mögötte ülő osztálytársa kinyújtotta a kezét, és megveregette a vállát. Aztán még egy, és még egy, mintha felismerték volna, hogy Theo végül elégtételt kapott mindenért, amit Creed edző vele tett.

Igazságot szolgáltattak neki.

Még most is, ahogy hazafelé cammogott az iskolából, megnyugtatta Margot-t ez az emlék. Tett valami jót. Változást hozott. Ezért létezett a Ne Légy Dühös: hogy bosszút álljanak azokért, akik nem tudtak magukért bosszút állni.

Margot visszatartotta a lélegzetét, ahogy kinyitotta a bejárati ajtót. Hegyezte a fülét, hogy hallja-e a szülei hangját. Csend. A ház üres volt.

Becsukta és bezárta maga mögött az ajtót, majd lassan, megkönnyebbülve kifújta a levegőt. Az utolsó dolog, amit tenni akart, az volt, hogy válaszoljon húsz kérdésre a napjával kapcsolatban.

Nem mintha valaha is teljesen békén hagyták volna a szülei. Mindig ott hevert a tennivalók listája a konyhapulton, mintha egy tizenkét éves, kulcsos gyerekről lenne szó, akiről nem lehet elhinni, hogy nem eszik fagyaltot három órán át, és néz rajzfilmeket, amíg a szülei haza nem érnek.

Isten ments!

A napi lista édesanyja egyik remekműve volt.

2:45: Hazaérkezés

2:50: Iskola utáni snack (alma vagy banán és egy szelet sajt)

3:00–4:00: Matekházi (ha korábban elkészültél, ugorj a következő elemre)

4:00–5:00: További házi feladatok a Bishop DuMaine követelményeinek megfelelően

5:00–5:15: Szünet. Végezz el legalább egyet Dr. Tournay meditációs gyakorlataiból! Minimum tíz percet válassz!

5:15–6:00: Házi feladatok a Stanford esti tagozatára

6:00–7:00: Családi vacsora

7:00–7:30: Harminc perc tévzés (hírek vagy a Jeopardy show)

7:30–8:00: Zuhanyzás

8:00–11:00: Ha elkészülsz az olvasással a Stanford esti tagozatára és minden más iskolai projekteddel is, akkor hobiból is olvashatsz.

Természetesen a „hobbi” alatt anyja azt értette, hogy válogathat a nyugati irodalom klasszikusaiból, amelyeket a Harvard, Yale és Stanford emelt szintű angol kurzusaira járóknak jelöltek ki. Margot szomorúan nevetett. Semmi sem kellemebb, mint három óra Chaucerból vagy Hardyból a nap végén.

És a szülei csodálkoztak, miért próbálta megölni magát.

Margot csaknem négy évvel ezelőtti öngyilkossági kísérletétől teljesen sokkot kaptak a szülei. Nem mintha nem lettek volna előjelek; Margot mindent megtett, hogy kifejezze boldogtalanságát. Hetek óta minden reggel sírt, kétségbeesetten el akarta kerülni az iskolát. Beszült a szüleinek az iskolai kegyetlenkedésekről, arról, hogy nincsenek barátai, hogy mennyire gyűlöli saját magát. A szülei azonban nem voltak hajlandók elhinni, mintha a lányuk krízishelyzetének elismerése kétségbe vonná a szülői képességeiket. Így a lány öngyilkossági kísérletét követően úgy ítélték meg, hogy addig túl engedékenyek voltak egyetlen gyermekükkel, túlságosan is alkalmazkodtak szabad akaratahoz, és ezért új taktikával próbálkoztak. Margot napjai agyonkontrolláltak voltak, túlterheltek, és másodpercekre bontott, aprólékos részletességgel voltak szabályozva. Nem volt egy szabad perce, és egyáltalán semmilyen lehetősége a nyomorán gondolkozni. A szülei szerint ez tette őt boldoggá.

Margot számára ez csupán a túlélésről szólt. Hétszázhuszonkét nap volt hátra az egyetemi élet kezdetéig, ami lehető-

leg a keleti parton lesz. Akkor majd mindentől megszabadul – a szüleitől, a múltjától és e két dolog gondolkörétől, amelyek nem hagyták nyugodni.

Egy nehéz sóhaj kíséretében Margot kinyújtotta a kezét, és végighúzta telepakolt hátizsákját az ebédlőn. Hétszázhuszonkét nap. De egyelőre irány a mateklecke.

Kedvenc Rotringját keresve beletúrt hátizsákja fő rekeszébe, de az íróeszköz helyett valami sima és kemény dologba ütköztek az ujjai. Kihúzta a furcsa tárgyat, és megállapította, hogy az egy vékony műanyag tok, benne egy DVD-vel.

Mekkora a valószínűsége annak, hogy a nap elején nem volt a hátizsákjában? Száz százalék.

Margot kíváncsian kicsúsztotta a DVD-t a tokjából. Házi készítésű volt, a tetején egy cetlivel: *Rex, haver, ezt nézd meg!*

Valószínűleg a lány dolgai közé keveredett a DVD, miután összeütközött Rex Cavanaugh-val. Privát videó Rex számára? Ordított róla a lehetőség.

Margot beizzította a laptopját.

– Miért kell mindig a hátsó bejáratot használnunk? – kérdezte John az ajtónak támaszkodva.

Bree felsóhajtott. – Mert apám biztonsági felvételeket készít a bejáratú ajtóról. – Félrelökte Johnt, hogy elérje a biztonsági rendszer billentyűit a személyzeti bejáratnál, majd beírta a négyjegyű belépőkódot, megvárta a zár kattánását, és kinyitotta az ajtót.

John megállt, és a két biztonsági kamerára pillantott. – Szóval mik ezek, díszek?

Bree belökte a házba. – Nem, de ezeket a felvételeket nem nézi meg az apám.

– Miért n...

Bree az arcába csapta az ajtót, és visszasietett a ház elé, hogy apja felvételen rögzített bizonyítékot kapjon arról, hogy otthon van, időben és egyedül. Nem mintha különösebben érdekelte volna őt, hogy mit csinált a lánya iskola után, mindaddig, amíg nem szerepelt a hatórai hírekben. De minél kevesebbet tudott a lánya barátairól, annál jobb volt. Kevesebb lehetősége volt a kritizálásra.

John talán arról fantáziált, milyen jó lehet egy szupersztár politikus gyerekének és a kormányzói palota törvényes örökösének lenni. Ám Bree valósága az volt, hogy tizenhat éve emlékeztetik rá: ő a család fekete báránya, aki nem tud beilleszkedni, nem értékeli a kiváltságait, nem érti, mennyire fontos életben tartani apja gondosan ápolt imázsát: a tökéletes mintaapa képét.

Bree soha nem értette, miért nem tudja békén hagyni őt. Már volt egy tökéletes gyermeke – Bree idősebb testvére, Henry Jr. a Columbia kitüntetett hallgatója. Miért kellett neki kettő?

– Szóval mit hallgassunk ma? – kiáltott fel Bree, ahogy feliskolt a lépcsőn. Maga után húzta terepszínű oldaltáskáját, és minden alkalommal az elégedettség érzése töltötte el, amikor az a keményfa lépcsőnek ütődött. – The Killerst vagy... – Bree kinyitotta hálószobája ajtaját, és arra számított, hogy John szokás szerint a babzsákfotelben ücsörög, de a szoba üres volt. – John?

Hatalmas puffanás hallatszott a gardróbjaából. – A fenébe – mondta John a gardrób ajtajának támaszkodva. – Jó sok szarságod van idebent.

– Privát szarságok – felelte Bree. – Mi a fenét csináltál odabent?

John beledőlt a babzsákfotelbe. – Hagyod, hogy vezessem apád kocsiját. Ismerem a ház biztonsági kódját és a szekrényed kódját is. Miért akadsz ki attól, hogy a gardróbodban vagyok? Félsz, hogy elkap Deringer szenátor, miközben a fehérneműid között kotorászok?

Bree összerezett apja nevének hallatán. – Sacramentóban van.

– És az édesanyád veled van?

– Persze – felelte Bree. Ez ugyanolyan jó hazugság volt, mint bármelyik másik.

– Ó!

– Miért érdekel, hol vannak a szüleim?

John kinyújtotta maga előtt hosszú lábait. – Azt hittem, talán leszállnak rólad, ha találkoznak velem.

– Egy rockzenésszel és az első névvel Uberti atya NLD-gyanúsítottakkal teli listáján? – Bree gőgös, sznob akcentust vett fel. – Aligha vagy megfelelő barát Henry Deringer szenátor lánya számára.

John feltápászkodott a babzsákból, és elindult a fürdőszoba felé. – Ölni tudnék, hogy megtudjam, ki áll valójában az NLD mögött. Csodálatosak. Komolyan.

Bree elmosolyodott, amikor becsukta az ajtót. Melegséggel töltötte el a tudat, hogy legjobb barátja jó véleménnyel van az NLD-ről, és...

Félbeszakítva Bree gondolatmenetét, rezegni kezdett a telefonja. Egy bejövő üzenet? Furcsa. John volt az egyetlen ember, aki valaha is SMS-t küldött neki.

Olivia hullafáradt volt, mire Peanut hazavitte. Alig tudott odafigyelni barátja ideges fecsegésére, és amikor felmászott

a lépcsőn az egy hálószobás lakásba, ahol anyjával éltek, minden kimerült lépésében érezte testének súlyát.

Csak arra vágyott, hogy pár óráig valami rossz tévéműsor előtt tespedjen.

De nem volt ekkora szerencséje.

– Szóval! Ki hozott haza abban az impozáns kabrióban? Az új fiúd? – Olivia anyja csapos munkaruhájában a konyhapultnak dőlt. Vastag, sötét haja egyszerű lófarokba volt kötve, sminkje pedig illett hozzá a maga drámaiságával: tussal kihúzott macskaszemek, pirosító és mélyvörös ajkak. Térdig érő csizmájába húzott szűk farmerja tette teljessé a megjelenését, valamint fekete, kerek nyakú pólója, amely olyannyira kivágott volt, hogy Olivíanak le kellett sütnie a szemét.

– Nem késel el a munkából? – kérdezte a lány, remélve, hogy nem tűnik annyira nyugösnek, mint amilyennek érzi magát.

Az anyja felsóhajtott, mint egy durcás gyerek. – Ne anyáskodj felettem folyton, Livvie!

Olivia előkapott egy doboz light kólát a hűtőből, és leült az asztalhoz. *Valakinek muszáj volt.*

– Szeretném tudni, mi újság az őszi darabbal. – Anyja előrehajolt. – Bejelentette már Mr. Cunningham?

– Mondtam már – felelte Olivia lassan –, Mr. Cunningham egész héten távol lesz. Hétfőn jön vissza. – Odafigyel az anyja bármire, amit mond?

– Hm. Talán el kellene kezdenünk a héten felkészülni a meghallgatásodra.

Kezdenünk? – Anya...

– Már megjelöltem néhány monológot. Mindenféle műfajból válogattam, hogy készen állj. Ma rájöttem, hogy

hónapok óta nem is nyúltunk a klasszikusokhoz, ezért azokkal kezdjük.

Olivia felvonta a szemöldökét. Anyja mániákus epizódjait szinte mindig valamilyen színészkedéssel kapcsolatos dolog váltotta ki, ami rendkívül idegesítette őt. Amilyen izgatott volt édesanyja minden egyes helyi színházi meghallgatáson, annyira terítette le a depresszió, amikor nem kapta meg a szerepet. Olyankor napokig képtelen volt elhagyni az ágyát. – Ma volt még egy meghallgatásod? – kérdezte a lány óvatosan.

– Igen! – járkált fel-alá anyukája az aprócska konyhában. – És soha nem fogod kitalálni, milyen szerepre. – Meg sem várta, hogy lánya találgatni kezdjen. – Olivia szerepére a *Vízkereszt, vagy amit akartok*-ból. A kedvenc karakterem. Meséltem már neked a népszínházias Olivia-alakításomról?

Csak körülbelül egymilliószor. – Azt hiszem, igen.

– Csodálatosak voltak a visszajelzések. – „June Hayes Oliviaként lépett a színpadra” – idézte emlékezetből. – „Fantasztikus, mámorító új arc a Népszínházban.”

Anyja tekintete a falra tévedt, egy bekeretezett képre, amelyen díszes Erzsébet-kori jelmezben volt látható. Ragyogott, a szeme izgalomtól és gyönyörtől csillogott. A *Vízkereszt, vagy amit akartok* édesanyja egyik utolsó színpadi szerepe volt. Nem sokkal később teherbe esett. Olivia csupán az ő egyik előadása után látta édesanyja szemében ugyanazt a szikrát.

Szinte érezte, ahogy az anyja az elveszett álmok és a kiaknázatlan tehetség sötétségébe süllyed. Nem volt szép hely. – Nem fogsz elkésni, anya?

Édesanyja a mikrohullámú sütőn lévő órára pillantott. – A francba! – Felkapta a tárcáját és kulcsait, majd sietősen csókot nyomott Olivia homlokára. – Nézegesd a monológokat este, és a hétvégén kiválasztunk egyet.

Olivia nem vette észre, hogy visszatartotta a lélegzetét, amíg anyja cipősarkának visszhangja a semmibe nem vészett. Kiengedte a tüdejében levő összes levegőt, majd lassan felállt, és a szobája felé vette az irányt. A nappaliban még mindig zilált volt az ágy, ami egyértelmű jele volt annak, hogy az anyja késő délutánig aludt, de Olivia nem állt meg, hogy beágyazzon. Majd később beágyaz. Ehelyett kinézett az ablakon, és megpillantotta anyja kék Civicjét, ahogy kifordult az utcára.

Magabiztosságot nyerve az egyedüllétől, lekuporodott az ágya mellé, és tapogatózni kezdett alatta, míg egy nagy műanyag ételes dobozhoz nem ért, amely be volt tolvá néhány régi cipősdoboz mögé.

Ahogy kinyitotta a fedelén a zárat, egy illat csapta meg az orrát. Cukoré. Mély levegőt vett, hagyta, hogy a fanyarédes illat megtöltse az orrlyukait. Csokoládék és étcsokis, mogyoróvajás sütik között kotorászott, és előhúzott egy csomagnyi minitortát. Kétszer végig kell majd csinálnia a Pilates DVD-jét, hogy ledolgozza a megevett kalóriákat, de nem érdekelte.

Olivia az ágyára ugrott, és egy egész minitortát tolt be a szájába. Oly komolytalannak tűnt a Bishop DuMaine őszi színházi előadása az NLD aznapi eredményeihez képest. Egy újabb kegyetlenkedő kapott ízelítőt a saját módszereiből. Egy újabb áldozat ismerhette meg a visszavágás ízét.

Halk hang hallatszott Olivia táskájából. Üzenetet kapott a telefonjára.

Felsóhajtott, miközben a telefonjáért nyúlt. Valahányszor az NLD újabb küldetést hajtott végre, abban reménykedett, hogy jobban fogja tőle érezni magát. Hogy általa kitörlődnek az eddig elkövetett hibái, valamint az a megsemmisítő érzés, hogy ő is cinkostárs az Amber, Rex és a többi, „barátnak” hívott ember által fenntartott rémuralomban.

Ez soha nem történt meg.

Kittyt tizenegy éves ikerhúgai abban a pillanatban letámadták, ahogy belépett otthona ajtaján.

– Kitty! – sikította Sophia, miközben felé szaladt a folyosón.

Lydia alig volt két lépéssel lemaradva. – Miért vagy itthon ilyen korán?

– Elmaradt a fakultáció.

– Játsszál velünk! – követelte Lydia.

– Percy Jackson-osat játszunk – tette hozzá Sophia.

– Kellesz, hogy eljátszd Blackjacket – kérlete Lydia. Valamilyen oknál fogva az ikrek imádtak úgy tenni, mintha nővéruk beszélő Pegazus lenne.

– Jól van. Jól van. – nevetett Kitty, és kiszabadította magát a sok-sok kar fogásából. – Ledobhatom a cuccomat a szobámban, mielőtt egyenként megszabadítotok a végtagjaimtól?

Lydia lebiggyesztette alsó ajkát. – Öt perc, ennyit kapsz.

– Vagy elrabolunk – mondta Sophia.

Kitty nem tudta megállni, hogy el ne mosolyodjon, miközben a szobájába vezető folyosón lépkedett. Volt valami megnyugtató abban, ahogy hazajött a húgaihoz, akik még mindig olyan ártatlanok, oly boldogok és bizakodók voltak. Még nem fedezték fel, hogy a fiúk nem csak förtelmesek tudnak lenni, vagy hogy nem kedves mindig mindenki a világon, és nem mindig viselik szívükön más emberek sorsát. Az a gondolat volt az egyik oka annak, hogy Kitty olyan keményen küzdött az NLD-ért, hogy általa valahogyan megvédheti a húgait.

Kitty a szobája sarkában helyezte biztonságba táskáját. Majd később foglalkozik a házi feladattal. Most annak volt itt az ideje, hogy beszélő, repülő lovat játsszon a hűgainak.

Pont kilépett a szobájából, amikor rezegni kezdett a mobilja. – Öt perc! – sikította Lydia a nappaliból. – Siess, Kitty! – csatlakozott Sophia.

Kitty felvette a mobilját, és a folyosón sétálva megnyitotta a szöveges üzenetet. Hirtelen megállt, mert rögtön észrevette, hogy az NLD eldobható mobiljáról küldték az üzenetet.

Találkoznunk kell ma este.